

RÓMAI LEVÉL 7. KAZETTA

**A Derek Prince Ministries,
Amely hirdeti Isten ihletett Igéjét
A föld végső határáig,
Hogy elérje és tanítsa azokat, akikhez még nem jutott el az Ige.**

Derek Prince a világ egyik legelismertebb bibliatanítója napjainkban. Feleségével Ruth-szal az egész világon utazik, és megosztja másokkal Isten Igéjéről kapott látását. Imádkozik a betegekért, és beszél a világ eseményeivel kapcsolatos próféta látásairól, az Ige fényében. Rádióműsorai a világ népességének feléhez eljutnak fordításokban, hallhatók például oroszul, spanyolul és kínaiul. Derek Prince több mint harminc könyvnek a szerzője, amelyeket csaknem negyven nyelvre lefordítottak. A "Global Outreach Program" keretében könyveket és kazettákat küld keresztény vezetőknek a harmadik világ országaiba, a kommunista országokba és a Távols-Keletre. Itt a Derek Prince Ministries.

Most megkezdjük zárándokutunk nyolcadik szakaszát, amellyel a Római levél 6. részének első fele foglalkozik. Az előző alkalom során a Római levél 5. részének második felével foglalkoztunk, amely egy nagyon bonyolult, finoman kidolgozott összehasonlítást tartalmaz Ádám és Jézus között. Megpróbálnám röviden összefoglalni, de túl bonyolult, ezért inkább továbbmegyünk, és valami egyszerűbb, de rendkívül drasztikus kérdéssel foglalkozunk. Ez a 6. részben található. Ez az egyik kedvenc fejezetem a Bibliában. Hosszú ideig ennek megfelelően éltem. De még mindig annyi új dolog van benne, minden alkalommal, amikor elolvasom, mindig találok benne valami újat, amit korábban még nem vettem észre.

Utazásunk ezen szakaszának címe: Isten megoldása az óember számára. A kivégzés. Istennek nincs más terve az óemberrel. Nem küldi el a gyülekezetbe, vagy vasárnapi iskolába, nem mondja azt, hogy tanuljon meg emlékezetből igeverseket, hanem halálra ítélte. Nincs alternatíva, ezt nem lehet megkerülni. Már beszéltünk régi bűneink bocsánatáról. Ez a Római levél 3. részében szerepel. Ez csodálatos, de ennél többre van szükségünk. Néhány pillanat erejéig újból vissza kell térnem kisfiúkoromra, amelyet az anglikán egyházban töltöttem el. Nagyon sok hálával tartozom az anglikán egyháznak, de azok az idők nagyon mások voltak, mint a mai episzkopális egyház, de minden vasárnap délelőtt 11 órakor elmondtuk az általános hitvallást. Soha nem fogom elfelejteni ezeket a szavakat: Bocsáss meg nekünk, nyomorult bűnösöknek. Ezt mondtuk. Minden egyes alkalommal, amikor elmondtam, felismertem, hogy bűnös vagyok, különösebben nem éreztem magam nyomorultnak, és ez volt a hozzáállásom: ha a vallás csak annyit tud elérni, hogy nyomorult bűnössé tesz engem, akkor vallás nélkül is lehetek bűnös, és akkor legalább nem leszek nyomorult. De mindig ott bujkált bennem az az érzés, hogy lehet, hogy Isten mégsem bocsátotta meg a bűneimet. Ebben soha nem voltam biztos. Abban az időben azt gondoltam, hogy az egyháznak az a dolga, hogy büntudatot ébresszen az emberekben. És azt hittem, valami hatalmas dolog történt velem, amikor a büntudat érzésével kimentem a templomból. Nem tudhattam, hogy van-e még valami a vallásban ezen túl. De mindig ezen tűnődtem: vajon Isten valóban megbocsátotta a bűneimet? Az volt a legzavaróbb az egészben, hogy amikor kimentem a templomból, tisztában voltam azzal, hogy a következő héten ugyanazokat a bűnöket fogom elkövetni. És ez volt a kérdés: vajon tetszem-e Istennek azzal, hogy megvallom azokat a bűnöket, amelyeket továbbra is el fogok követni, vagy inkább ingerlem őt ezzel? Soha nem találtam meg az

egyértelmű választ erre a kérdésre. De itt van a válasz a Római levél 6. részében. Az egy dolog, hogy a régi bűneidre bocsánatot nyertél, ez hatalmas dolog. De ez nem minden. Mert mindegyikünkben, Ádám minden leszármazottjában, kivétel nélkül ott lakozik egy lázadó. És még ha bocsánatot is nyertél a régi bűneidre, ez a lázadó újra meg újra el fogja követni ugyanazokat a bűnöket, amíg le nem számolsz vele.

Fontos történelmi tény, hogy Ádámnak büntelen állapotában nem született gyermeke. Ádám minden gyermeke lázadásból született. Valamennyiünkben ott lakozik egy lázadó. Néha nagyon szembetűnően. Látható minden hozzáállásunkban és tettünkben. Néha ügyesen elrejtőzik. Ez a lázadó lehet nagyon vallásos, udvarias, kedves. De a szívében akkor is lázadó. Isten soha nem köt békét ezzel a lázadóval, halálra ítélte őt. A jó hír az, és itt van Isten irgalma, hogy a kivégzésre már sor került több mint 19 évszázaddal ezelőtt, amikor Jézus meghalt a kereszten. Ez a kivezető út, ez a megoldás.

De szeretném röviden megmutatni, mit mond a Biblia a bennünk lévő ádám természetről. Óembernek nevezi, vagy a modern fordítások azt mondják, hogy a régi énünk, de én jobban szeretem az óember kifejezést, mert ez közvetlenül visszavezet minket Ádámhoz, az első emberhez. Ez a testi természet, a test, a bűn teste, a bűnös természet. A Bibliában szerepel néhány technikai jellegű kifejezés. Csaknem valamennyi kommunikációs rendszer használ bizonyos technikai kifejezéseket. Például ilyen az elektronika is. Ha meg akarjátok érteni az elektronikát, amelyhez én nem értek, akkor meg kell tanulnotok ezen technikai kifejezések pontos használatát. Tehát van néhány ilyen technikai jellegű szó a Bibliában. Talán az a legfontosabb, amelyről most beszélünk. A testi természet, a test, a bűn teste, a bűnös természet. Ez nem a fizikai testre vonatkozik. Más helyeken a „test” szó a tényleges fizikai testre vonatkozik. De sok helyen nem erre vonatkozik, hanem arra a természetre, amelyet Ádám leszármazottaiként a testünkkel együtt örököltünk. Kizárólag a szövegösszefüggés mutatja meg a helyes értelmezést.

Ez sok olyan szóról is elmondható, amelyet a mindennapi életben használunk. Ezeknek a szavaknak több jelentésük van. Például az én brit háttérrel miatt számomra a „bag” kifejezés papírból vagy műanyagból készült zacskóra vonatkozik, amelyet a kezünkben viszünk. De a feleségem, Ruth ezt mondja, amikor leszállunk a repülőtéren: Összeszedted a csomagokat? Ezt a „bag” szóval fejezi ki. És meg kellett tanulnom, mire gondol, mert mi soha nem használjuk a „bag” szót a bőröndökre. Miért is tennénk? Ez csak egy egyszerű példa, de amikor a feleségem azt mondja, hogy „bag”, akkor ki kell találnom, hogy most egy zacskóra gondol, vagy a bőröndjeinkre. És kizárólag a konkrét helyzet alapján tudom kitalálni. Ez egy egyszerű példa, de az angol nyelvben vannak sokkal bonyolultabb esetek is, amikor a szövegösszefüggés alapján kell kitalálnunk egy-egy szó jelentését.

Gyorsan olvassunk el néhány helyet közösen. Nézzük például a „flesh”, a „test” szót. Ez a szó nagyon sokszor szerepel a Római levél 7. részében. Római levél 7. rész, 5. vers. *„Mert amíg testben voltunk...”* Ez arra az időre vonatkozik, amikor még nem ismertük az Urat, és még nem tapasztaltuk meg életünk megváltozását. Róma 7:18. *„Tudom, hogy nem lakik bennem, vagyis a testemben semmi jó...”* 25. vers. *„Hála az Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztus által. Én magam tehát értelmekkel az Isten törvényének szolgállok ugyan, testemmel azonban a bűn törvényének.”* Egyik idézett helyen sem a fizikai testre vonatkozik ez szó, hanem a régi ádám természetére vonatkozik. Aztán ott van a „body” szó, ami szintén testet jelent. Róma 8., 10. vers. *„Ha pedig Krisztus van bennetek, a test ugyan halott a bűn következtében, a Szellem azonban életet ad az igazság következtében.”* Ha Krisztus az életünkbe jön, nem halunk meg fizikailag, de a régi bűnös test, a régi ádám természet halálra lesz ítélve. Értitek? Aztán a bűn

teste, a Római levél 6. részében. 6. vers. „Hiszen tudjuk, hogy a régi énünk...” én inkább azt mondanám, hogy az óemberünk, „...megfeszítettetted velem, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test.” Attól hogy megtértél, még mindig van tested. Ezt ti is nagyon jól tudjátok. De a bűn teste már nem tehet semmit, már működésképtelen. Ez a lényeg. Aztán a Kolosséi levél 2. részében a 11. vers szintén ezzel a kérdéssel foglalkozik. Szeretném, ha ezt világosan látnátok, mert sok olyan emberrel találkozom, aki olvassa a Bibliát, de nem érti világosan, amit olvas. Kolossé 2:11. „Benne, vagyis Jézusban, vagytok körülmetélve is, de nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem a Krisztus szerinti körülmetéléssel, a régi élet levetése által.” Nem veszítjük el a fizikai testünket, hanem leszámolunk a testi természetünkkel, a régi lázadó ádami örökségünkkel.

Most térjünk vissza a Római levél 6. részének kezdetéhez. Pál ezt a fejezetet is egy elképzelt ellenvetéssel kezdi. Úgy gondolom, hogy mindig maga előtt látta zsidó ellenfeleit. Lehet, hogy tévedek, de szerintem ez tipikusan egy zsidó ember ellenvetésére adott válasz, aki ragaszkodik ahhoz, hogy Mózes törvényét be kell tartani. Az 5. rész végén, a 20. versben ezt mondja: „Ahol a bűn megnövekedik, ott még jobban kiárad a kegyelem.” Minél inkább megnyilvánul a bűn, annál nagyobb lesz Isten kegyelme. Tehát a Pál által elképzelt ellenvetés, a 6. rész 1. versében, és ne felejtsetek el, hogy a fejezetek szerinti beosztás nem része az eredeti szövegnek. Csak a fordítók műve, nem szentség. „Mit mondjunk tehát? Maradjunk meg a bűnben, hogy megnövekedjék a kegyelem?” Értitek ugye, hogy ez az 5. rész 20. versére épül, ahol ezt mondja: ha a bűn megnövekedik, ott a kegyelem is annál nagyobb lesz. Ezt mondhatták az ellenzők: rendben van, ha ez így van, hogy minél többet vétkezünk, annál nagyobb kegyelemben részesülünk, akkor tehát úgy lehet megmaradni a kegyelemben, hogy minél többet vétkezünk. Ez az ellenvetés. Pál a megszokott kifejezéssel válaszol a második versben: „Távol legyen. Akik meghaltunk a bűnnek, hogyan élénk még benne?” Pál mondanivalójának ez a lényege: ha így beszéltek, akkor semmit sem értettetek meg Isten kegyelmének működéséről. Mert Isten kegyelme nem hagy minket a bűnben élni. Amikor belépünk Isten kegyelmébe, drámai megtapasztalásokon megyünk keresztül. Meghalunk a bűnnek, hogy élhessünk az igazságnak, Isten kegyelmében. Pál azt mondja, hogy a fogalmak ellentmondása arról beszélni, hogy bűnben élünk Isten kegyelmében. Isten nem adja a kegyelmét olyan embereknek, akik bűnben élnek. Annak a feltételnek az alapján nyerjük el Isten kegyelmét, hogy többé már nem élünk bűnben. Ez különösen fontos, mert saját megfigyeléseim szerint, persze nem vagyok tévedhetetlen, keresztények tömegei beszélnek Isten kegyelméről úgy, hogy nem értik, mit jelent Isten kegyelmében élni. Nem élhetsz bűnben úgy, hogy Isten kegyelmében jársz. Ez a két lehetőség kölcsönösen kizárja egymást.

Ha Isten kegyelmében vagy, akkor nem bűnben élsz, és ha bűnben élsz, akkor nem jársz Isten kegyelmében. Tehát választanod kell. Nekem nincs semmi kifogásom az ellen, hogy az emberek „Kegyelem egyházának” nevezzék a saját gyülekezetüket. De én azt láttam, hogy sok ember, aki egy ilyen gyülekezet tagja lesz, még csak el sem kezdi megérteni, mit is jelent Isten kegyelme. Figyeljete! A kegyelem ingyenes, de nem olcsó. Alapvető, radikális feltételekhez van kötve Isten kegyelme. Ha nem érted ezeket a feltételeket, akkor ne beszélj Isten kegyelméről, mert megcsalod magad. Valószínűleg nem te vagy az egyetlen megtévesztett ember.

Pál ezt a keresztény keresztség fontosságára való hivatkozással utasítja el. Szeretném elmondani, hogy véleményem szerint a legtöbb evangéliumi, pünkösdi, baptista stb. körben nagyon lebecsülik a keresztség jelentőségét. Sokkal fontosabb, mint ahogyan azt a legtöbb ember, aki gyakorolja a keresztséget, gondolja. Nem találok olyan helyet, a pünkösdiekkel kezdve, ahol ne lennének olyan emberek, akik azt állítják, hogy üdvösséget nyertek Jézus

Krisztusban beme­rítkezés nélkül. Jézus ezt mondja: *Aki hisz és beme­rítkezik az üdvözül.* Sok ember azt állítja, hogy ő hisz, de nem me­rítkezett be. Nekem ehhez nincs semmi közöm, ez csak rájuk és az Úrra tartozik, de én azt mondom, hogy visszaélsz Isten kegyelmével. Ez nem szerepel az Újszövetségben. Pál azt feltételezi, hogy minden keresztény, akinek a levele szól, beme­rítkezett. Hadd ismétljem meg: hiszek a Szent Szelle­m kereszttségben. Hiszem, hogy ez egy hatalmas élmény, amely megváltoztatja az ember életét. Ugyanakkor hiszem, hogy a vízzel történő megkeresztelkedés ugyanígy megváltoztatja az ember életét. Ez nem egyszerűen valami kis szertartás, amit végig kell csinálni ahhoz, hogy a gyülekezet tagja lehess. „Most, hogy megtértél, három hét múlva beme­rítést tartunk, iratkozz fel.” Egyik apostol se mondott ilyesmit. Amikor Filippiben a börtönőr és családja megtért, még reggelig sem kellett várnia a kereszt­séggel. Az éjszaka kellős közepén beme­rítkezett. Abban a kiváltságban volt részem, hogy sok embert elvezethettem az Úrhoz. Ha megkérde­zik, mi a következő lépés, ezt válaszolom: a kereszt­ség. Kiviszem őket a tengerpartra és beme­rít­em őket, és víztől csepegő ruhában mennek haza. De a megkeresztelkedés sürgős ügy. Olvasd csak el az Újszövetséget. Sehol sem talál­sz valamilyen magatartást feltételként. A kereszt­ség elengedhetetlen. Döntő jelentőségű. Azok, akik csak egy szertartásként élik meg, elveszítik az igazi áldást.

Sok évvel ezelőtt Új-Zélandon jártam, és a kereszt­ségről beszéltem az egyik gyülekezetben, és sok ember, akik nem voltak megkeresztelve, be akart me­rítkezni. Tehát összegyűltünk valakinek az úszómedencéjénél, és beme­rítési alkalmat rendeztünk. És Isten ereje olyan erőteljesen megnyilvánult, hogy minden­kire, aki ott állt a medencénél, leszállt, pedig nem is imádkoztunk értük. És csodálatos megkeresztelt testvérekké váltak, és ezt mondták: bárcsak korábban megtörtént volna. Úgy érezték, hogy becsapták őket. Ezt nem a baptisták elleni támadásként mondom, mert ugyanezt el lehet mondani a pünkösdiekről is. Nem értik a beme­rítkezés jelentőségét.

Most nézzük meg, mit mond Pál. 3. vers. „*Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk meg?*” Ez a lényeg. És figyeljétek meg, hogy Krisztus Jézusba me­rítkeztetek be. Nem a baptista egyházba, a pünkösdi egyházba, vagy az Africa Inland Mission közösségbe keresztel­kedtetek meg. Isten őrizz! Kizárólag Jézus Krisztusba me­rítkeztetek be. Ne éréjétek be kevesebbel. Azért mondtam ezt, mert misszionáriusként jártam Afrikában, és ott, ha valaki az egyik egyházból átmegy egy másikba, például az Africa Inland Mission-ból átmegy a Pentecostal Assemblies of Canada nevű közösségbe, akkor újból be kell me­rítkeznie. Számomra ez egy szörnyű eretnecség.

„*Vagy nem tudjátok, hogy mi, akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk meg?*” Miért nem az életről beszél? Jézus halálába kereszteltettünk meg – mondja Pál. „*A kereszt­ség által ugyanis eltemettettünk vele a halálba, hogy amiképpen Krisztus feltámadt a halálból az Atya dicsősége által, úgy mi is új életben járjuk.*” Eltemettettünk Krisztussal együtt a hullámsírba, hogy feltámadjunk, amint Jézus is feltámadt, nem a saját erejéből, hanem a Szent Szelle­m természetfeletti hatalma által. Isten dicsősége által. Amikor megkeresztel­kedünk vízben, ezt mondjuk: Istenem, ettől a pillanattól kezdve nem akarom a saját életemet élni, meghaltam, ettől a pillanattól kezdve a Szent Szelle­m természetfeletti ereje tart meg engem. Természetfeletti életet akarok élni.

Most nézzük meg az 5. verset, kicsit gyorsabban kell haladnunk. „*Ha ugyanis eggyé lettünk vele halálának hasonlóságában, még inkább eggyé leszünk vele a feltámadásában is.*” Amikor arról beszél, hogy a halál hasonlóságában eggyé lettünk Jézussal, miről beszél Pál? A beme­rítkezésről. Ezt mondja: **Ha** megkeresztel­kedtünk, a feltámadásban is eggyé leszünk

vele. Én azt mondom, hogy ha nem merítkezel be, akkor kockáztatsz valamit. Mert az ígéret azoknak szól, akik azonosulnak vele a keresztségben. 6. vers. Erről már beszéltünk. „*Hiszen tudjuk, hogy a mi ömberünk megfeszítettetted vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test, és hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.*” Ezzel a kérdéssel a következő alkalom során foglalkozunk majd, de nézzük tovább a Jézussal való azonosulásunk titkát, amelyet már többször is említettem. Ez az a kulcs, amely megnyitja a kereszttel teljes gazdagságát. Nem egyszerűen elmélkedünk Jézus haláláról, hanem azt mondjuk, hogy amikor ő meghalt, akkor én is meghaltam. Mert ő elfoglalta az én helyemet. Ő volt az én képviselőm. Ő volt az utolsó Ádám. Őrá szállt a teljes gonosz örökség, amelyet Ádám minden leszármazottjával együtt én is kiérdemeltem.

Ha azonosulni akarok Jézussal és azt akarom, hogy a régi életem elmúljon, akkor mit kell tennem? Mi a legfontosabb lépés? Ha eltemetnek minket vele együtt a keresztség által az ő halálába. Itt kapcsolódunk be a folyamatba, ha értitek, miről beszélek. Ez szabad akaratunk engedelmes cselekedete, amellyel kinyilvánítjuk a vele való azonosulásunkat az út többi részére nézve. Mert amikor eltemetnek minket vele együtt, akkor ezzel megszerezünk a jogot arra, hogy belépünk minden másba, ami az ő temetése után következett. Életre kelt, feltámadt, de ne állj itt meg, felült a trónra. Sok-sok évvel ezelőtt, 1964-ben, amikor először jártam ebben az országban, elmentem Houstonba a Teljes Evangéliumi Üzletemberek vendégeként, akik szállodai szobát foglaltak nekem Houstonban. Beléptem a liftbe, megnéztem a gombokat, 1, 2, 3 és így tovább, azt hiszem, tíz szintes volt a szálloda. De az 1. szint gombja alatt volt egy „B” jelű gomb. Volt ott a liftben, amelybe beszálltam, egy pilóta, nagyon beszédes volt, és elmagyarázta nekem, hogy ezek újfajta gombok, amelyeket nem kell megnyomni, hanem elektromágneses mező keletkezik, amikor az ujjam a gombhoz közelít, és ez aktiválja a gombot. Amikor ez az eszembe jutott, ránéztem a gombokra, és ezt gondoltam: Az 1. szinten vagyunk és felfelé emelkedünk, de mi akar lenni ez a „B”? Ekkor ezt mondta a Szent Szellem: Nagyon egyszerű. A „B” az alagsor, a temetés és a keresztség rövidítése (basement, burial, baptism). Megértettem az üzenetet: ha valaki felfelé akar menni, akkor először lefelé kell mennie. Ha már lent vagy az alagsorban, akkor eldöntheted, melyik szintre akarsz felmenni. Ezt elmondtam a Teljes Evangéliumi Üzletemberek ülésén, utána valaki odajött hozzám és ezt mondta: „Azt mondtad, hogy ha valaki fel akar menni a 10. emeletre, akkor egyszerűen meg kell nyomnia a 10. számú gombot, és felviszi oda a lift. Hát nem tragédia, hogy sok keresztény megnyomja a félemelet gombot, és ott ki is száll?” Értitek ezt a képet? A lift maga Jézus. Először le kell mennünk a „B” szintre, mi is ez? Alagsor, temetés és keresztség. Utána jogosultak vagyunk arra, hogy oda menjünk, ahova a lift felvisz minket.

Ez a helyzetünk Krisztusban. Ez az út vezet felfelé. Az azonosulás. De amint megértettem, a kulcs a keresztség. Az a célom, hogy ezt tanítsam... A Biblia ezt mondja, ez nagyon bonyolult. Nagyon-nagyon bonyolult. Amikor erre ráhangolódtam, rájöttem, hogy tele vagyok előítéletekkel. Sok elképzeléssel, amelyet keresztény háttéremtől örököltem, és ezek közül sok nem igei. Az emberek ezt szokták mondani: tanulmányozom a Bibliát, de olyan bonyolult. Még nem jutottam a végére, de dolgozom rajta. Ha megnézem, mit is mond a Biblia, erre az eredményre jutok. Van még egy tréfás történetem, amit még gyorsan elmondok. A 2. világháború előtti időszakban a Versailles-i Szerződés megtiltotta Németországnak, hogy újból felfegyverkezzen, nem gyárthattak fegyvereket. De amikor Hitler hatalomra került, titokban megkezdte Németország felfegyverzését. Volt mindenféle gyárunk, ahol látszólag babakocsikat gyártottak, valójában egészen más tárgyak készültek ott. Volt valaki, aki egy ilyen babakocsigyár egyik részlegében dolgozott, és amikor a felesége terhes lett, elhatározta, hogy végigmegy a gyár különféle részlegein, ellop egyet az ott gyártott alkatrészekből, és összerak magának egy babakocsit. Utána egyszer az utcán ment,

csalódottan, tehetetlenül nézett maga elé, és valaki megkérdezte tőle: mi a baj? Ő így válaszolt: kétszer is összeraktam az alkatrészeket, de mindig egy géppuska lett belőle. Számomra ez a helyzet a Bibliával is. Ha egymás mellé teszem az egyes részeit, akkor megtudom, mit is akar tőlem Isten, de babakocsit nem lehet géppuskából összerakni.

Ez az igazság. Lapozzunk egy pillanatra a Kolosséi levél 2. részéhez, hogy ezt kihangsúlyozzuk. Kolosséi levél, 2. rész, 11. vers. Kezdjük inkább a 10. verstől. *„Benne (Jézusban) jutottatok el ti is ehhez a teljességhez, mert ő a feje minden fejedelemségnek és hatalmasságnak. Benne... (11. vers) vagytok körülmetélve is, de nem kézzel végzett körülmetéléssel, hanem a Krisztus szerinti körülmetéléssel, a régi élet levetése által.”* Ez nem a fizikai test levetkőzését jelenti, hanem azt, hogy megszabadulunk a régi ádami lázadótól, amely már nem uralkodhat többé rajtunk. Aztán a 12. vers: *„A keresztségben veletek együtt el is temettek benneteket...”* Ez a legfontosabb pont a Jézussal való egyesülésben. Hadd mondjak el nektek valamit. Azokban az országokban, amelyek nem keresztények, az embereket nem igazán érdekli, ha valaki azt mondja, hogy ő hisz Jézusban. De ha valaki bemerítkezik, minden felbolydul. És kinek a műve ez? A Sátáné. Mert ő tudja, hogy ez a lényeg, a vízen keresztül lehet eljutni a kereszthez.

Hadd olvassam ezt még végig, aztán befejezzük. *„A keresztségben veletek együtt el is temettek benneteket, és veletek együtt fel is támadtatok az Isten erejébe vetett hit által, aki feltámasztotta őt a halálból.”* Most lapozzunk vissza a Római levél 6. részéhez, ahol Pál ezt mondja: Hát nem emlékeztek arra, hogy bemerítkeztetek? Nem tudjátok, hogy ez mit jelent? Eltemettek titeket veletek együtt, leszámoltatok a régi étellel, ezért többé nem beszélhettek arról, hogy a bűnben éltek, mert bemerítkeztetek. Ez ennek az igének az alkalmazása. Itt most befejezzük ezt az alkalmat.

Az előző alkalom során elkezdünk beszélni zárandokutunk nyolcadik szakaszáról, amely a Római levél 6. részének elején van leírva, és megvizsgáltuk, mit válaszol Pál arra a felvetésre, hogy továbbra is élhetünk bűnben annak érdekében, hogy a kegyelem megnövekedjen. Pál elveti ezt a lehetőséget, és azt mondja, hogy nem lehet egyszerre bűnben élni és Isten kegyelmében megmaradni. Mert annak érdekében, hogy Isten kegyelme kiáradjon ránk, azonosulnunk kell Jézus halálával, eltemetésével és feltámadásával, és miután azonosultunk vele, ez véget vet a bűnnek. Meghaltunk a bűnnek, tehát ettől kezdve teljesen logikátlan a bűnben éléstről beszélni. A képzeletbeli ellenkezőknek ez az ellenvetése annak félreértésére épül, hogy mit jelent Isten kegyelmében élni. Annak érdekében, hogy Isten kegyelme megnyugodjon rajtunk, azonosulnunk kell Jézussal. Vele együtt át kell mennünk a halálon a feltámadásra, meg kell halnunk a bűnnek, és ettől kezdve ige-ellenes és logikátlan dolog arról beszélni, hogy bűnben élünk.

Aztán beszéltünk egy kicsit arról, hogy Isten milyen módon bánik azzal, ami úgy nevezünk, hogy óember, testi természet, a bűn teste. Ezek a különféle kifejezések nem a fizikai testünk, hanem a régi ádami természetünk leírására szolgálnak, amelyet Ádámól örököltünk. És valamennyiünkben, természetünk szerint ott rejtőzik egy lázadó, még a legaranyosabb kisbabák is, a te tündéri két éves kislányod is, a szíve mélyén lázadó. Megfigyeltem a gyermekeknél, és különösen a kislányoknál, mivel én kilencet felneveltem, úgyhogy van egy kis tapasztalatom, nagyjából két éves koruk körül valami a felszínre emelkedik. Mintha megnyomtam volna a megfelelő gombot. Az egyik pillanatról a másikra ezt tapasztalod: gyere ide, édesem, mire ő belenéz a szemedbe, és elmegy az ellenkező irányba. Nem tudja megmondani, miért teszi, ez ennek a lázadónak a legelső megnyilvánulása, miközben ő még mindig ugyanaz a kedves, szeretetreméltó kicsi gyermek. Ugyanez a csúnya, helytelen viselkedés a fiúknál is megnyilvánul, mert mindegyikben ott rejtőzik egy lázadó. De amíg a fiúknál ez egészen nyilvánvaló, addig a lányoknál ez csak elővigyázatlan pillanatokra kerül a felszínre. Kinek az életében vannak elővigyázatlan pillanatok, amikor ez a lázadó váratlanul előbukkan?

Szeretnék egy kicsivel tovább elidőzni ennél a témánál, mivel azt tapasztalom, hogy sok esetben, amikor prédikálják az evangéliumot, az üdvösséget, a megbocsátást és az új életet úgy mutatják be mint egy menekülési lehetőséget a bűn elől, de sok esetben egyáltalán nem foglalkoznak ezzel a lázadóval, hanem megengedik neki, hogy elrejtőzzön a vallásosság és a vallásos beszéd nyelvének álcája mögött. Nekem azt mondták, hogy 40-50 millió amerikai azt állítja magáról, hogy újjászületett. Állítom nektek, hogy ha valóban 50 millió újjászületett keresztény élne ebben az országban, akkor ez az ország teljesen más képet mutatna. Megtanulják a nyelvezetet, és nagyon őszinték tudnak lenni. Hallottam egy nagyon ismert személyiséget, az Acting World kiadónál dolgozik, mindenki ismeri a nevét. Évekkel ezelőtt elmondta a bizonyágtételét. És ezt mondta: „Kislánykoromban én elfogadtam Jézust mint Megváltómat. De csak sok évvel később tudtam Őt Úrnak vallani.” Én ezt gondoltam: Ez értelmetlen. Hiszen Pál ezt mondja a Róma 10:9-ben: „*Ha tehát száddal Úrnak vallod Jézust, és sziveddel hiszed, hogy Isten feltámasztotta őt a halálból, akkor üdvözülsz.*” Nincs üdvösség Jézus Úr voltának elismerése nélkül. Ez csak egy hamis üdvösség lehet.

Charles Finney nagyon sokat beszélt a hamis megtérésről. Érdemes belenézni az írásaiba, ha még ezt nem tettétek meg. El kell nektek mondanom, hogy a hamis megtérés nagyon kiterjedt probléma a mai úgynevezett protestáns, karizmatikus, episzkopális világban. Jártam Ghánában, ez egy csodálatos nemzet, kedves emberekkel. A feleségemen kívül velem volt két munkatársam, egyikük egy palesztinai arab volt, aki itt az Egyesült Államokban találkozott az Úrral, a másik marokkói fiatalember volt, születése szerint muzulmán, de csodálatos módon

találkozott Jézussal, amikor autóstoppal éppen átutazott Európán. Tehát vasárnap délelőtt, amikor nekünk a konferenciára kellett mennünk, a feleségemmel még pihentünk, de ez a fiatalember, ez a volt muzulmán, aki olyan csodálatos módon megtért és rendkívül kedves ember volt, elment prédikálni a pünkösdi gyülekezetbe. Amikor visszajött, megkérdeztem: Miről prédikáltál?, mire ezt felelte: „A nem-munkálkodásról beszéltem”. „Hogy érted ezt? – kérdeztem, ő így felelt: „Arról beszéltem, hogy nem tehetsz semmit annak érdekében, hogy üdvözlj, kegyelemből fogsz megmenekülni, cselekedetek nélkül. Az alkalom végén megkérdeztem – mondta a fiatalember –, hogy van-e itt valaki, aki a cselekedetei alapján próbálta elnyerni az üdvösséget, és nem tapasztalta meg a kegyelmet. Legnagyobb megdöbbenésemre az egész gyülekezet felállt. Azt hittem, hogy valami félreértés történt, ezért megismételtem az üzenetet, és ezúttal nagyon gondosan kifejtettem, mit is akarok mondani. És most hányan gondoljátok úgy, hogy meg kell pihennetek a saját cselekedeteitekből, mire újból felállt az egész gyülekezet.” Nem állítom, hogy ezek közül senki sem tért meg, de sokan megtéretlenek voltak. Rendelkeztek valamilyen formájú vallásossággal, egy címkével, de a megtérés sokkal több, mint a címkék kicserélése. Ott ülsz a helyeden, és a dzsekiden ott van egy cédula „bűnös” felirattal. Aztán előremegy a gyülekezetben, elmondasz egy rövid imát, mire valaki kitézi a dzsekidre a „megtért” címkét. A megtérés ennél sokkal több. Le kell számolni ezzel a rendkívül ravasz lázadóval. Ez a lázadó rendkívül agyafúrt, nagyon sok módját ismeri annak, ahogyan elkerülheti a kivégzést.

Szeretném elmondani egy személyes megtapasztalásomat, amely rendkívül elevenen él bennem. Az 1950-es évek elején egy kicsi gyülekezetnek voltam a pásztora az angliai Londonban, és minden héten háromszor tartottunk utcai összejöveteleket, London központjában, azon a helyen, amelyet a „The speakers corner” néven ismernek. Ha ma elmentek erre a helyre, teljesen másként néz ki, mint amilyen akkor volt. Az egyik éjjel volt egy álmom. Egy tipikus utcai összejövetelt láttam, az emberek körülálltak valakit, aki prédikált. Én is elkezdtem hallgatni. Teljesen helyénvaló volt, amit ez az ember mondott, nem kritizálni akarom, de nem tetszett a megjelenése. Rendkívül torz volt minden szempontból, ahogyan kinézett, görbe volt a háta, karika lába, és nem értettem, hogy lehet az, hogy egy ilyen torz megjelenésű ember helyénvaló dolgokat mond. Amikor reggel felébredtem, nem értettem az álmomat, és meg is feledkeztem róla. De két héttel később pontosan ugyanezt álmodtam. Ekkor az jutott az eszembe, hogy Isten próbál nekem mondani valamit. Végiggondoltam az álmomat és a benyomásaimat, és ezt mondtam: Istenem, ez az ember, ott a tömeg közepén, amit mondott, az helyénvaló volt, de volt ebben az emberben valami torz. Ki ez az ember? Pontosán azt a választ kaptam, amit Náthán válaszolt Dávidnak: Te vagy az az ember. Nagyon megdöbbsentem. De ekkor életemben első alkalommal felismertem, hogy Isten rátapintott a lázadóra, az óemberre, amely bennem volt. Megkerestem a Római levél 6. részét, és megtaláltam a megoldást: kivégzés. De annak érdekében, hogy Isten kegyelme kiáradhasson, meg kellett történnie a kivégzésnek 19 évszázaddal ezelőtt, amikor Jézus meghalt a kereszten. Az óemberünket keresztre feszítették vele együtt. Ez egy történelmi tény, és ezen semmit sem változtat az, hogy elhiszük-e vagy sem. De ha elhiszem és ennek alapján cselekszem, akkor ez megváltoztat engem.

Amikor a húsvéti ünnepkör elkezdődött, valamiért állandóan magam előtt láttam a Golgota hegyét, rajta a három kereszttel. De a középső kereszt magasabb volt, mint a másik kettő. Megértettem, hogy erre a keresztre készülnek megfeszíteni Jézust. A Szent Szellem ezt mondta nekem: Kinek készült ez a középső kereszt? Olyan érzésem volt, mintha figyelmeztetett volna: Vigyázz, mit válaszolsz! Elgondolkodtam, és ezt válaszoltam: Ez a lázadónak készült. És ő így válaszolt: Úgy van. A kereszt ott áll, és várja a lázadókat. Utána a Szent Szellem ezt mondta nekem: De Jézus elfoglalta a lázadók helyét. Úgy van, Uram –

válaszoltam. Utána ezt mondta: Jézus elfoglalta a te helyedet. Igen, Uram – válaszoltam. Ezek szerint te is lázadó vagy – mondta a Szellem. Én soha nem vitatkozom másokkal, de ez egy kijelentés volt a számomra. Én vagyok a lázadó. Én vagyok a bűnöző. Nekem készítették azt a keresztet. Az én méretemre készült, pontosan megfelelő, ott kell lennem rajta. De az utolsó pillanatban történt egy váratlan váltás. Jézus elfoglalta ennek a lázadónak a helyét. Isten ilyen eleven módon szemléltette, hogy a lázadót, az óembert keresztre feszítették Jézussal együtt. Nekünk csak annyit kell tennünk, hogy ezt elhiszük. Szeretnék elmondani egy másik képet Ézsaiás könyvéből. Nagyon hálás vagyok annak a hölgynek, aki kölcsönadta nekem a New International Version bibliafordítást, ebből akarom olvasni, mert ez egy kicsivel érthetőbb. Ézsaiás könyvének 1. fejezetében Isten megdorgálja Izraelt sok bűne miatt. De a problémák gyökere a lázadás volt. Ézsaiás ezt így írja le, Ézsaiás 1. rész, 5. és 6. vers. *„Miért ostorozzalak tovább, miért ragaszkodtok a lázadáshoz?”* Látjátok, mi volt a probléma? A lázadás. *„A szívetek erőtelen. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.”* Isten ezt mutatta nekem: Én így bánok el a lázadással. Ez a lázadás vége. Aztán megértettem, hogy ez egy rendkívül eleven kép a kereszten függő Jézusról. Pontosán beteljesítette ezt a próféciát. Olvassuk el újból ezeket a verseket. *„Az egész fejed sebes a sok ostorcsapástól, tövisek sebesítették meg a fejedet, megütötték az arcodat, és a szíved erőtelen. Meghalt megtört szíve miatt. Tetőtől talpig nincs e testben épség, csupa seb és dagadás és kelevény, amelyeket ki sem nyomtak, be sem kötöztek, olajjal sem lágyítottak.”* Ennél pontosabb képet senki sem adhat a kereszten függő Jézus megjelenéséről ilyen kevés szóval. Miről beszél Isten a prófétán keresztül? A lázadó Jézusban elnyerte büntetését. Jézus elszenvedte a lázadó büntetését, mert Izrael bűne, a probléma gyökere minden vallásosságuk ellenére a lázadás volt.

Aztán nézzük meg Ézsaiás könyvének 52. részét, 13. vers. Ez Jézusnak, az áldozatnak az eleven képe. Ézsaiás 52:13-14. *„Ímé, jó szerencsés lesz szolgálom, magasságos, felséges és dicső lesz nagyon.”* Pál idézi ezt az igeverset a Filippi levél 2. részében: *„Ezért az Isten is felmagasztalta őt...”* Erre az igeversre hivatkozik. Aztán folytatja: *„Miképpen eliszonyodtak tőle sokan, oly rút, nem emberi volt ábrázatja, és alakja sem ember fiaié volt.”* Ez egy tökéletes kép a kereszten függő Jézusról. Még folyik a vér e kezéből, a sebeitől, nagyon is valóságos kép. El tudjuk képzelni, mikén ment keresztül eddig. Nem volt egyetlen ép hely a testén. Miért? Így kellett lennie. Ez volt a lázadás következménye. Nekünk kellene ott lennünk. De Isten az ő végtelen irgalmában megcserélte a szereposztást. Jézus elfoglalta a lázadók helyét, a te helyedet és az én helyemet.

Aztán Ézsaiás könyvének 53. részében, amely a szenvedő szolga nagyszerű leírása, de ez a leírás valójában az 52. rész 13. versében kezdődik. Nézzük a 6. verset, amely az egész rész központi igeverse. Megszámolhatjátok az igeverseket, de a 6. vers pontosan a záró fejezetek, az utolsó 27 fejezet közepén található. Mint tudjátok Ézsaiás könyvét a Biblia többi könyvéhez hasonlóan felosztották 39 és 27 fejezetre. Az utolsó 27 fejezet valójában prófétai evangélium. Most nincs időnk arra, hogy végignézzük, de otthon olvassátok el. Ézsaiás 53., 6. vers. A középső fejezet középső verse. A középső szakasz. Ez mindennek a kulcsa. *„Mindnyájan mint juhok eltévedtünk, kiki az ő útára tértünk...”* Mi ez, egy szóval? Lázadás. Mi az egész emberiség közös bűne? Lázadás, úgy van. *„...de az Úr mindnyájunk gonoszságát őrá helyezte.”* A héberben a „gonoszság” úgy hangzik, hogy „avon”, jelentése pedig lázadás és annak büntetése és a lázadás minden gonosz következménye. De a kereszten Jézus, a mi helyettesítőnk, az utolsó Ádám, elfoglalta a lázadók helyét, és elszenvedte a lázadás gonosz következményeit. Ez a kedvenc témám, és hadd mutassam meg nektek a kulcsot. Egy helycsere történt. Ez nyitja meg Isten kincstárának ajtaját, ha ezt megértitek.

A kereszten az történt, hogy Jézus azonosult a lázadásunkkal, és ez volt a helycsere lényege: mindazok a gonosz dolgok, amelyek lázadásunk miatt minket megillettek, Jézusra szálltak, hogy mindaz a sok jó, amelyet tökéletes engedelmissége miatt ő kiérdemelt, elérhetővé váljon a számunkra. Ez a helycsere hiánytalan volt. Jézus elszenvedte a büntetést, hogy mi bocsánatban részesüljünk. Megsebesült, hogy mi meggyógyulhassunk. Magára vette a bűneinket, hogy mi megigazulhassunk. Meghalt a mi halálunkkal, hogy megoszthassuk vele az ő életét. Átokká lett, hogy mi elnyerhessük az áldást. Elviselte szegénységet, hogy részesei lehessünk gazdagságának. Elviselte a szégyent, hogy mi osztozhassunk vele az ő dicsőségében. Elszenvedte a mi elutasítottságunkat, hogy Isten befogadhasson minket. Nem időzhetünk tovább ennél a témánál, de azt akartam, hogy lássátok a lázadó képét a kereszten és értsétek meg, hogy ti vagytok ez a lázadó. De Jézus elfoglalta a helyeteket, nem egyszerűen elfoglalta a lázadók helyét, hanem elviselte a lázadás minden gonosz következményét, hogy beléphessetek az ő tökéletes engedelmisségének minden áldásába. Tudjátok, mi ez? Kegyelem. Ezt nem lehet kiérdemelni, nem lehet megszolgálni, nem lehet kikövetelni, csak egyetlen módon lehet megszerezni. Hit által. Úgy van. Csak el kell hinni.

Nagyon érdekes, hogy amikor Ésaías bemutatja ezt a képet a szenvedő szolgáról az 53. versben, akkor azzal kezdi, hogy figyelmeztet a hitetlenség veszélyére. „*Ki hitt a mi beszámolóinknak*”. A nagy akadály a jóvátétel áldásainak elfogadása előtt a hitetlenség. Tagadjuk meg a hitetlenséget, valamennyien mondjuk: Istenem, én akarok hinni. Hiszek mindenben, amit Jézus értem tett. Lehet, hogy nem értem, de akkor is elhiszem, Istenem. Ámen. Ez megváltoztat titeket, csak mondjátok ki ezeket a szavakat.

Néha istentiszteleteken nagy meglepetést szerzek az embereknek, mert már az elején ezt mondom: először is megtagadom a hitetlenség szellemét. Rám néznek, és ezt kérdezik: Te?, mire én ezt válaszolom: Igen, én. Valamennyiünknek folyamatos harcunk van a hitetlenséggel. Ezzel szembe kell néznünk.

Akkor most térjünk vissza a Római levél 6. részéhez, és nézzük meg, milyen végtelen gazdagság nyílik meg előttünk a 6. fejezetben. De senkit sem akarok megtevesztetni, ezért el kell mondanom: ha nem fogadjátok el és cselekszitek meg a keresztséget úgy, ahogyan az Újszövetségben le van írva, akkor mindez a gazdagság el van rejtve előletek. Mert a keresztség a Jézussal való azonosulásunk eleven külső megvalósulása. Amikor tanítókat képeztem Kelet-Afrikában, ezt mondtam nekik, persze ez csak közelítés: a gyermekek a hallottak 40%-ára emlékeznek, 60%-ot megjegyeznek abból, amit látnak és hallanak, és 80%-ra emlékeznek abból, amit látnak, hallanak és megtesznek. Isten, a nagy tanító, amikor eljut ehhez a nagy, központi igazsághoz, akkor ez mondja: azt akarom, hogy ne csak halljátok, hanem halljátok, lássátok és tegyétek meg. Minden alkalommal, amikor vagy te megkeresztelkedsz, vagy új megtérők megkeresztelkednek a gyülekezetben, lejátszódik előttünk ez a dicsőséges igazság, azonosulásunk Jézussal, az ő halálával, eltemetésével és feltámadásával. És szerintem a Sátánnak az az egyik legfontosabb célkitűzése, hogy eltávolítsa a látókörünkből ezt az élőképet az egyházból, hogy elveszítsük azt a dicsőséges igazságot, amelyet képvisel.

Térjünk vissza Pál szavaihoz. A Római levél 6. rész 6. versétől olvassuk. „*Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettet vele...*” Ne felejtsetek el, hogy ez mindenképpen igaz, akár tudjuk, akár nem, akár elhiszük, akár nem, de ha tudjuk és elhiszük, akkor megváltoztatja az életünket. Pál azzal kezdi a 6. verset, hogy „mivel tudjuk”, aztán ezt mondja a 11. versben: azt tartsátok magatokról, vagy úgy tekintsetek magatokra. Először is tudnotok kell, utána valaminek tekinthetitek magatokat, de ha nem tudjátok, akkor nem is tekinthetitek

magatokat valaminek. Az alkalom elején ezt az ígét idéztem: elvész az én népem, mert nem rendelkezik tudással. Pontosan ezt látjuk itt is: az emberek nem tudnak, ezért nem is tekinthetik magukat valaminek. Ha rendelkezel a tudással, akkor már a te felelősséged, hogy mi tartasz magadról, de úgy gondolom, hogy a szolgálattal együtt jár az a felelősség, hogy a gyülekezet tagjai rendelkezzenek ezzel a tudással. Pásztorok, tanítók, evangélisták, valamennyien felelősek vagyunk és gondoskodnunk kell arról, hogy Isten népe tudja ezt. Mert ha nem tudják, akkor nem tekinthetnek magukra úgy, amint kellene, és akkor nem is tudják megtapasztalni.

Folytassuk. 6. vers. *„Hiszen tudjuk, hogy a mi óemberünk megfeszítettetted vele, hogy megsemmisüljön a bűn hatalmában álló test...”* én jobban szeretem úgy mondani, hogy tehetetlenné váljon, *„...és hogy többé ne szolgáljunk a bűnnek.”* Látjátok, lehetséges, hogy a régi bűneitek meg vannak bocsátva, mégis a bűn rabjai maradtatok. Nem számoltatok le az óemberrel. *„Mert aki meghalt, az megszabadult a bűntől.”* Nem tudom, miért mondja azt, hogy „megszabadult”, mert a széljegyzetben az áll, hogy megigazult, ez a helyes megfogalmazás. Amikor meghaltok, akkor megigazultatok a bűntől. Tudjátok miért? Azért, mert ha a törvény halálra ítél titeket, többé már nincs hatalma felettetek. Ettől kezdve a törvénynek semmi követelése nem lehet veletek szemben. Elhagytad a törvény birodalmát. Amikor tehát meghalunk Jézussal, megigazulunk. Nincs velünk szemben több követelés. Megfizettük a végső nagy büntetést Benne. Álljunk meg egy pillanatra a „megigazulás” szónál. Szerintem ez egy dicsőséges szó, másodszor Pál ezt mondja. Aki meghalt, az megigazult, felmentették, megfizette a legnagyobb büntetést, és a törvénynek nincs több követelése vele szemben.

8. vers. *„Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk övele.”* Figyeljétek meg a „ha” szócskát. Ugyanúgy, amint ha eltemettek minket, akkor fel is fogunk támadni, de ha nem temetnek el minket, akkor nincs jogunk a feltámadáshoz. *„Ha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk övele. Hiszen tudjuk, hogy Krisztus, aki feltámadt a halálból, többé nem hal meg...”* Dicsőség Istennek! *„...a halál többé nem uralkodik rajta. Mert aki meghalt, az meghalt a bűnnek egyszer s mindenkorra, és aki él, az az Istennek él”* Ne felejtsetek el, hogy azonosultunk Krisztussal. Tehát egyszer s mindenkorra meghaltunk a bűnnek, és ettől kezdve azt az életet, amelyet élünk, Istennek éljük. Ezt jelenti az átváltozás. Pál így fejezi be: *„Ezért tehát ti is azt tartsátok magatokról, hogy meghaltatok a bűnnek, de éltek az Istennek a Krisztus Jézusban.”*

Nagyon sokszor megkérem embereket: egy pillanatra gondolkodjatok el, mit is jelent az a kifejezés, hogy „meghalni a bűnnek”. Mindig olyan embereket képzelek el, akik olyan szörnyűségeket követnek el, amelyeket vallásos emberek nem tesznek. Káromkodnak, isznak, dohányoznak, pornográf filmeket néznek a tévében, és igazi vadállatok. A feleségük hívő, a gyerekek is hívők, és nagyon sok nyomorúságot okoz nekik, káromkodik velük, dühöng, és egy vasárnap este a család lábujjhegyen kioson a házból, hogy elmenjen a helyi evangéliumi gyülekezetbe, és otthagyják a férfit, amint a székén ül, szivarozik, iszik, és olyasmit néz, amit nem kellene néznie. Csodálatos istentiszteleten vesznek részt, ahol nagyon erősen jelen van a Szent Szellem, hazamennek, és a családfő még mindig ugyanott ül, és hirtelen az eszükbe jut, hogy újból elkezdhet átkozódni. Megállnak, és nem történik semmi. Lábujjhegyen bemennek a szobába, a férfi ott ül a széken, a szivarja füstölög, de nem szívja, a pálinka érintetlenül ott van az asztalon, és szemmel láthatólag nem érdekli őt a film. Tudjátok, mi történt? Szívrohama volt. Meghalt. Meghalt a bűnnek. Értitek? Mit jelent ez? A bűnnek már nincs hatalma felette, már nem vonzza őt a bűn, és a bűn már nem vált ki belőle semmilyen reakciót. Ezt jelenti az, hogy valaki meghalt a bűnnek. Vitathatatlan, hogy a halott ember nem

veszíti el a nyugalmát, nem iszik pálinkát, nem káromkodik, semmi rosszat nem tesz, nem fog pletykálkodni, ugye? Tehát neked és nekem, mivel Jézus meghalt, úgy kell tekintenünk, hogy halottak vagyunk a bűn számára. Ez azt jelenti, hogy a bűnnek már nincs hatalma felettünk, nem vonz és csábít minket, nem vált ki belőlünk semmilyen reakciót.

További tanulmányozásra javasoljuk „Az első és az utolsó Ádám” és „A keresztség teljessége” című sorozatot. További információkért, valamint Derek Prince kazettáinak és könyveinek teljes listájáért vegye fel a kapcsolatot a Derek Prince Ministries legközelebbi irodájával.